

RENATE OURTH, «Sobre Sota el gel i En estat d'excepció», 2007. Publicat al web oficial de l'autor.

(Traducció: TNC)

La nostra manera de viure ja no és autònoma. Un sistema no prou comprensible s'inscriu en les nostres vides. El sistema ens produeix, i alhora nosaltres també el produïm i assumim les seves estructures, el seu pensament, el seu llenguatge. El sistema es propaga sense emoció. Cobreix el món, el penetra fins a l'últim racó. Es disfressa d'ajut, però si cal s'imposa per la força de les armes. Els seus mitjans manipulen l'oposició: cobrament, coacció, suborn, infiltració, repte medial, boicot o fins i tot guerra.

Allà on s'ha introduït, absorbeix el treball en xarxa. Connecta persones, però les deixa, a conveniència, penjades a l'aire. Estar connectat no condueix a la connexió. El sistema no reconeix persones, només números. L'individu només sobreviu al sistema convertit en el seu presoner. El sistema acapara tots els països, totes les cultures. S'expandeix amb l'ajuda dels mitjans de comunicació, de l'economia, de la política. Les seves tropes d'elit són els gerents, els consultors, els conductors de

seminaris. Aquests defensors del sistema han creat el seu propi llenguatge, que els permet escombrar qualsevol cultura. Per difondre la secreta ideologia inherent al sistema, només cal despertar la cobdícia humana: La paraula màgica que obre totes les portes s'anomena eficiència. L'augment de la cotització de les accions calma cada trosset de consciència que encara es vulgui bellugar. N'hi ha prou en implantar algun projecte en una cultura estranya. S'estén com una úlcera cancerosa a través de la metàstasi. Només és qüestió de temps que el poble malalt acabi esdevenint assassí de la seva pròpia cultura.

Al sistema les veritats són hàbilment modulades, fins a la completa dissolució dels enunciats. El llenguatge és pura retòrica i no significa res. Cada opinió personal es dissol, si entenem per «persona» encara alguna cosa. Entendre la personalitat ha quedat obsolet. La persona «atorga» la seva identitat a través de la imitació, mentre s'acull a algun dels mitjans de fons presentats. S'originen els caràcters construïts amb retalls. La terminologia de l'empresa i dels consultors econòmics s'incorpora a la societat i es fa càrrec de l'ús del llenguatge. El llenguatge dels consultors és una

mescla d'ideologia i clixés, que es comporta de manera impersonal, anònimament, sense ànima. [...]

En estat d'excepció ja no tracta de la pregunta «Qui ets?», sinó d'una pregunta molt més difícil de respondre, «On ets?». En quin lloc.

L'obra se centra en dues persones. Ells ho han aconseguit: Són dins del sistema. El món sembla estar dividit entre els que són dins i els que són fora. Els de dins gaudeixen d'un estil de vida, que ells mateixos defineixen com a acceptable. ELL i ELLA semblen no passar gana. I satisfan les seves necessitats sexuals de mutu acord. La sexualitat ja no comporta plaer, es consumeix. El seu rang de moviment s'ha escurçat, ja no tenen pràcticament cap contacte amb la gent, llevat dels de la seva autoritat de control. I només aconsegueixen informacions en forma d'instrumentalització. Els crits de terror són amagats amb el so d'onades agradables i no està clar si els propis crits de terror no són escenificats.

L'autoritat de control aporta el mínim, per això s'atén al dogma pel qual ELL i ELLA creuen que aquest mínim és irrenunciable. ELL i ELLA tenen por. No obstant això, no

reconeixen el sistema com a causa generadora de por. Creuen tenir por l'un de l'altre. Ell intenta amagar el seu insomni, ella només parla de manera imprecisa sobre el seu creixent dolor. «Tot és com hauria de ser. Tot està bé així. No em falta res...» Les observacions que es fan l'un a l'altre, són preocupació o espionatge? L'estratègia de supervivència és no cridar l'atenció. Qui no treballa s'exposa a l'interrogatori. La participació interna, incorporada al treball, també pot ser discutida.

La felicitat és adquirida. És la conseqüència d'un estímul del cervell, i no d'una excitació dels sentits o de l'emoció.

Ambdós es troben en la manca de lloc. S'imaginen en algun lloc dins de la ciutat. Han d'assistir a espectacles les «normes» dels quals no sempre els resulten evidents. De vegades són part d'aquests espectacles, que poden prendre girs cruels. Al sistema, segons es diu, els nens van a l'escola. O no? No hi ha prou infraestructures. Tot i així els nens no s'han de confrontar amb els més terribles cadàvers en descomposició. Els cossos són ràpidament apartats pel sistema. Una policia eventualment molt efectiva simula ordre. De la mateixa manera s'alcen grans pantalles, on es projecten números. De vegades s'aventura

un pensament: qui té el poder, ... fins quan tenim menjar, ... què mengem...? Aquest pensament es convertiria en una amenaça, perquè de cap manera hauria d'entrar en joc. No hi ha més alternativa que seguir endavant. «El meu cor batega, lentament...» diu ELL, «recorda d'on venim, res pot anar-nos millor, només pot empitjorar», respon ELLA. «Vam aconseguir-ho, no podem anar més amunt.»

La capacitat de pensament coherent del sistema ha deixat la regència al mal i es gestiona, sense cap oposició.

L'home sembla complaure's de totes les coordenades. Es troba en una difusa manca de lloc, en una manca de valors i en una absència d'amor... el principi dual es dissol.